Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 716/2017
05.09.2017. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Душана Милановића, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Душана Милановића, адвоката Зорана Левајца, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 67/14 од 29.11.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 208/17 од 11.04.2017. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2017. године, једногласно је, донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Душана Милановића, адвоката Зорана Левајца, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 67/14 од 29.11.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 208/17 од 11.04.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 67/14 од 29.11.2016. године, окривљени Душан Милановић оглашен је кривим због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 04.09.2013. до 04.10.2013. године. Том пресудом на основу члана 87. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то: једног ножа – бритве на расклапање, тзв. "лептир нож", дужине сечива 7цм и дужине дршке 10цм. Истом пресудом оштећени АА упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док је окривљени обавезан да у корист буџетских средстава суда на име трошкова кривичног поступка плати износ од 83.699,08 динара, а на име паушала износ од 20.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 208/17 од 11.04.2017. године, одбијена је као неоснована жалба Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици и

бранилаца окривљеног Душана Милановића и пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 67/14 од 29.11.2016. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Душана Милановића, адвокат Зоран Левајац, због повреде закона из члана 485. став 1. у вези члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и због "погрешне примене закона на утврђено чињенично стање из члана 485. став 1. ЗКП)", са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или пак другостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Душана Милановића, адвоката Зорана Левајца је неоснован.

Побијајући правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП бранилац окривљеног Душана Милановића, у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама оптужба прекорачена, наводима да је суд у чињенични опис изреке правноснажне пресуде унео да се критични догађај одиграо око поноћи дана 30/31.08.2013. године, као и да је након речи: "Тако што је, након што му је оштећени АА пришао како би решили претходни неспоразум, рекао: "Ја тебе браним у ... а ти ме шутираш" и одгурнуо га рукама од себе, из џепа извадио нож – бритву на расклапање тзв. "лептир нож" дужине сечива 7цм и дужине дршке 10цм, те са истим, оштећеном АА, који се окренуо и погледао у правцу ББ, који се заједно са оптуженим налазио критичне ноћи у угоститељском објекту, задао један убод, а која околност везана за особу – сведока ББ у оптужном акту није описана већ је у истом између осталог наведено: "Дана 31.08.2013. године... са умишљајем покушао да лиши живота ошт. АА... тако што је у моменту када му је оштећени АА пришао... из џепа извадио тзв. лептир нож... те је истим ножем задао један убод у пределу стомака ошт. АА...".

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Овом законском одредбом постављен је, између осталог, захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде, који се заснива на оптужном начелу по коме нема поступка без овлашћеног тужиоца и по коме тужилац одређује предмет суђења, а све у циљу спречавања мешања основних процесних функција, односно преношења функције оптужбе на суд и тиме делимичног спајања двеју процесних функција које се искључују.

Следствено изнетом, објективни идентитет између оптужбе и пресуде постоји уколико пресуда има за основу не само идентичан догађај из прошлости, већ не сме изаћи из чињеничног описа тог догађаја како га је дала оптужба и то посебно у погледу радње извршења, а у супротном, суд нарушава законом постављени захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде.

Сходно изнетом, по оцени Врховног касационог суда првостепени суд је тиме што је у изреци правноснажне пресуде навео да се критични догађај одиграо око поноћи дана 30/31.08.2013. године и тиме што је навео које речи је оштећени упутио окривљеном, те да се оштећени, пре задобијања убодине окренуо и погледао у правцу ББ није повредио објективни идентитет између изреке правноснажне пресуде и оптужбе садржане у измењеној оптужници јавног тужиоца Кто 61/14 од 26.10.2016. године, већ је изреку правноснажне пресуде у погледу времена и начина извршења кривичног дела у питању уподобио утврђеном чињеничном стању, на шта је, а супротно наводу браниоца окривљеног, и суд овлашћен да учини а не само јавни тужилац.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе захтева браниоца окривљеног Душана Милановића да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је суд наводећи да је "након што је оштећени одгурнуо рукама од себе оптуженог, овај напад престао, јер се оштећени након овога окренуо и погледао у правцу ББ и у том моменту задобио један убод у пределу стомака од стране оптуженог, тако да у тој ситуацији оптужени не одбија напад" извео погрешан закључак да окривљени критичном приликом није поступао у нужној одбрани посебно имајући у виду да су чињенице да је у време критичног догађаја окривљени имао 19 година док је оштећени имао 27 година, да је оштећени према сопственом казивању имао телесну тежину од око 100 килограма и био изразито корпулентнији од окривљеног, да је оштећени дугогодишњи радник на физичком обезбеђењу угоститељских објеката да се пуних седам година професионално бавио савате боксом и с тим у вези и бројним тренинзима у теретани и да је учешће у самом догађају критичне вечери узео и ВВ стављајући се на страну оштећеног, као и претходна "искуства" које је окривљени имао са оштећеним јасно говориле у прилог томе да окривљени ни на који начин није могао сматрати да је напад оштећеног на њега престао, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, ове наводе захтева бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3. последњи пасус и страни 4. пасус први образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе због чега сматра да окривљени критичном приликом није поступао у нужној одбрани које као правилне у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Руковођен изнетим разлозима, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић